Sportul Magazin

GIGI ȘI MARIANA

Două tinere rachete urcă pe firmamentul tenisului

O amintire dragă. Malaga 1972: Virginia Ruzici și Mariana Simionescu au cîștigat Cupa „Principesa Sofia"

Cînd am făcut un test, cu cîtva timp în urmă, printre cititorii maturi ai ziarului, întrebînd către care sporturi și-ar îndruma copiii de vîrstă școlară, am primit următoarele „cote" de preferințe, în ordine: tenisul, înotul, patinajul. Răspuns surprinzător, care trebuie privit prin prisma relativității oricărui sondaj de acest fel. Surprinzător, mai ales, fiindcă fotbalul — eternul „sport-rege" și la noi — se vedea retrogradat de pe un podium imaginar al popularității. Dar a fost poate vorba și de vreun necaz trecător al fotbaliștilor, dezamăgiți pentru moment de echipa lor favorită...

Oricum, dacă sportul cu racheta cîștigă teren pe scara simpatiilor, aceasta nu se datorează numai „modei" create de succesele lui Ilie Năstase. Avem o dovadă palpabilă. Iată, cu ani în urmă, în două familii de fotbaliști reputați, tenisul a fost ales drept sportul căruia trebuiau să i se dedice micuțele odrasle. E drept că alegerea a fost mult ușurată și de un amănunt esențial: era vorba de... fete. Altfel, poate că tot fotbalul ar fi biruit!

Da, așa s-a hotărît în familia fostului mijlocaș dreapta de la Rapid, Iosif Ruzici. Și la fel a făcut Oprea Simionescu, adesea adversar direct al primului, sub culorile Jiului și ale I. C. Oradea. V-ați edificat, desigur, asupra subiectului principal al rîndurilor de față. Scriem despre Virginia Ruzici și Mariana Simionescu, cele două „rachete" care urcă vertiginos pe firmamentul tenisului feminin.

Cele mai talentate tenismene junioare din România — și de pe continent — s-au născut cu 18 și, respectiv, 16 ani în urmă, în familii de fotbaliști. Poate că dîrzenia și fantezia, proprii jocului cu balonul rotund, au împrumutat un plus de dinamism micilor jucătoare de tenis care făceau, atunci cînd venise vremea, primii pași pe terenurile împărțite de fileul alb.

Pentru „Gigi" Ruzici, lucrurile au fost îndreptate de la început spre performanță. Remarcată la Cîmpia Turzii de regretatul antrenor Gavrilă Vaida, ea a mers din succes în succes, în categoriile de copii, apoi — deveniță dinamovistă bucureșteană — la cele de junioare și senioare. Are la activ nu mai puțin de 24 de titluri de campioană. Ultimele, cucerite în „naționalele" de seniori de la Cluj, anul trecut, sînt desigur cele mai de preț: campioană a țării la dublu feminin (cu Mariana Simionescu) și mixt (cu Traian Marcu), finalistă la simplu.

Cu Mariana, a fost puțin altfel. La ea, tenisul a trebuit să învingă, mai întîi, concurența activă a patinajului. Căci Mariana Simionescu a fost și o talentată patinatoare. Dar asta era de mult... Cîteva ierni la rînd, în vestiarul stîlc de copii de la patinoarul Floreasca — as putea oare să uit? — o fetiță cu zulufi blonzi ma ruga frumos, aproape de fiecare dată cînd se întîmpla să fim vecini de bancă, s-o ajut să-și lege șireturile la ghetuțele cu patine. Era micuța Mariana, ucenică sîlitoare în piruete și sărituri pe gheață. Mereu grăbită, mereu nerăbdătoare. Fapt explicabil. La patinoar venea înainte, sau după antrenamentele de tenis, la Dinamo. De la o vreme, n-am mai văzut-o pe gheață. Am aflat mai apoi, că antrenorul dinamovist Aurel Segărceanu o cîștigase definitiv pentru „sportul alb". Sorții fuseseră aruncați...

Multe dintre succesele repurtate de cele două tinere „rachete" sînt legate de activitatea acestui ambițios și dotat pedagog sportiv. Alături de prof. Segărceanu, au făcut cunoștință cu marile turnee. Mai întîi cele de juniori, cucerind lauri la Zinnowitz, Kiev, Soci, Zagreb, Zittau. La Roland Garros, anul trecut, Mariana Simionescu cucerește un prețios loc III, iar Virginia Ruzici se remarcă la Erfurt. Tot sezonul 1972 le aduce o splendidă afirmare: locul I și „Cupa Principesa Sofia" în competiția europeană pentru echipele naționale de junioare. Au mai jucat atunci pentru culorile României, în finala de la Coruna (Spania), coechipiera lor de club, Florența Mihai, precum și o „rezervă" redutabilă, Simona Nunweiller.

Anul acesta, cota succeselor face încă un salt înainte. Victorii în turneele de pe Coasta de Azur (Nisa și Monte Carlo), apoi acea performanță de mare prestigiu în „Cupa Federației", campionatul mondial neoficial al echipelor de seniore. Notați bine — seniore! La Bad Homburg, în fața privirilor admirative ale publicului vest-german și ale specialiștilor de pretutindeni, Virginia Ruzici și Mariana Simionescu, două junioare române, împreună cu campioana națională, Iudit Dibar, au adus reprezentativa țării pe locul III în rîndul celor 29 de echipe participante, din toate continentele.

Pînă la definitiva consacrare, mai este un singur pas...

Rd. V.

A TREIA DORINȚĂ A LUI MIREILLE MATHIEU

Recunoscută drept o mare admiratoare a sportului, pe care nu pregetă să-l practice în puținele clipe libere, cunoscuta cîntăreață de muzică ușoară Mireille Mathieu a fost întrebată — în cadrul unui recent show susținut la televiziunea din Hamburg — care ar fi lucrurile pe care și le-ar dori cel mai mult în acel moment...

După un minut de gîndire, interpreta a răspuns că prima ei dorință ar fi ca pacea să domnească în lume, apoi că și-ar dori ca sora ei — bolnavă de mai multă vreme — să se facă bine și să poată repeta împreună.

„A treia mea dorință — a completat Mireille — ar fi să am în buzunar un bilet pentru finala campionatului mondial de fotbal din 1974. Am încercat ieri să cumpăr, dar era prea multă lume...".

Pînă la sfîrșitul recitalului, gazdele i-au oferit artistei biletul visat, iar aceasta le-a mulțumit, interpretînd 6 cîntece peste programul anunțat...

PICĂTURI

Atacant infiltrat între apărătorii adverși = Apărare cu... filtru.

Arma tehnicii și elanului = Armă... cu două țevi!

Jucător lucid = Un jucător... și jumătate!

Echipă condusă = Echipă fără... „permis" de conducere!

Gol care refuză să cadă = Minge din piele de... catîr!

Partidă alertă = Meci... non-stop!

Gol din volé = Ce n-a văzut pămîntul!

Minge care a ras bara = Balon pe schemă la... cooperativa „Igiena".

Pase de măcinare = Fotbal... praf.

Sincronizarea acțiunilor = Cibernetică fotbalistică.

D. C. MAZILU

BELLISSIMO

Atunci cînd explicațiile simple n-au mai fost suficiente, au intervenit sociologii, dorind să afle cauza marii afluențe de public feminin la meciurile disputate pe teren propriu de echipa italiană de fotbal Cagliari...

Anchetele n-au dus mult timp la nimic, răspunsurile variind, spectatoarele anchetate dînd răspunsuri mai degrabă evazive. A fost nevoie să se anunțe — oficial — transferul din această toamnă al lui Riva la Milan sau Juventus, pentru ca numărul amatoarelor de fotbal din Cagliari să... se împuțineze peste noapte, clubul vînzînd cu 24 la sută mai puține abonamente decît înaintea sezonului trecut!

Sociologii n-au mai ezitat: cel care atrăgea publicul feminin în tribunele stadionului din Sardinia era Gigi Riva, supranumit „cel frumos", singurul jucător din echipa locală rămas... necăsătorit!

O VÎNĂTOARE ALEASĂ

Vînătoarea la cocoși de munte este una dintre cele mai alese vînători, dintre cele mai sportive. Nevăzuți în restul anului, cocoșii de munte se adună primăvara, în anumite locuri, aceleași an de an, unde rotesc. Cu alte cuvinte aici ei se bat, disputîndu-și găinile și dreptul la dragoste. Ele asistă la luptă și-l urmează întotdeauna numai pe învingător. Nu-i vînător care să nu se gîndească în zilele de primăvară la „cavalerul negru" cum este supranumit cocoșul de munte. Vînătoarea la cocoși de munte este un vis al fiecărui vînător, dar puțini sînt aceia care și-l împlinesc. Și nu din cauză că ar fi puțin numeros acest vînat la noi; în întreg lanțul carpatin, de la limita de jos a pădurilor de conifere și pînă aproape de golul alpin pot fi întîlniți cocoși de munte. Dar vînează cocoși de munte doar vînătorii care sînt în stare să urce voinicește cîteva ceasuri în șir și se pricep să se apropie nevăzuți și neauziți pînă la o bătaie de pușcă de cocoșii care se învîrtesc pe jos, răscolind zăpada cu aripile înfoiate, se opresc și cîntă și apoi se reped unul la altul, la luptă...

Spre acele locuri se îndreaptă în fiecare primăvară vînătorii cu adevărat sportivi.

În zorii zilei cînd pe sub brazi e încă întuneric, vînătorul a fost condus de un păzitor pînă în marginea locului de rotit. E o porțiune de pădure rară, nu prea întinsă. Ajuns aici, ascultă încordat, minute în șir pînă ce aude: „Taca... taca..." Este „toaca". Sună de parcă cineva ar lovi două bețe uscate unul de altul. Curînd, bătăile de toacă se accelerează și, după trei, patru secunde, se pierd într-un fel de „tocilat"; ca și cum ar ascuți cineva un cuțit pe tocilă. „Tocilatul" durează alte trei, patru secunde și sfîrșește brusc. Acesta este „cîntecul" cocoșului de munte. Începutul tocilatului este clipa în care vînătorul face un salt, două, trei și se oprește brusc, odată cu ultimul sunet de tocilă. Rămîne așa cum l-a apucat vremea; cu un picior în aer, căzut pe o coastă sau în orice altă postură, dar nu face nici o mișcare! Altfel, cocoșul — care nu aude nimic atunci cînd cîntă — simte și cea mai mică mișcare cînd tace. Dar în curînd începe iarăși „toaca". Înaintînd așa, cu răbdare și atenție încordată, vînătorul ajunge la 30—40 de pași și cu un foc, curmă jocul de dragoste sau lupta cavalerului negru...

Împălat și pus frumos pe o creangă, acesta îi va reaminti peste ani și ani atmosfera de aventură și mister de sub brazi, în zorii unei zile de primăvară, de greutatea urcușului ori a apropierii, de mirosul de tare al cetinii și de altele...

Ilie CARCIU

CARNET TURISTIC

CÎTEVA FIRE DE NARCISE...

E luna florilor și-n poala Alpilor Transilvaniei natura ne-a dăruit o comoară. Ferită de vînturi, străjuită de păduri, poiana cu lacrimi de rouă pe lujeri subțiri, e învăluită în mirosul crud al pămîntului ce-a slobozit minunea. Narcise plăpînde înundă poiana cu parfumul discret filtrat de aerul tare coborît din înălțimea munților. Poiana narciselor e ochiul de mare albit de spuma stelară a petalelor.

Un miracol? O plăsmuire? Nu! Totul este aevea.

Monument al naturii ocrotit de lege. Nu rupeți mai mult de 15—20 fire! Amenzi, amenzi... Dar în zadar.

Doi ani a fost închisă calea spre ele, ca să se poată reface simfonia albă de sub munte. Barieră la ieșirea din Comuna Vad. Rugăminți, avertizări... Nu rupeți narcise!

S-a deschis Poiana Narciselor. E sărbătoare în pădure! Să mergem s-o vedem. Să intrăm tiptil și să privim tăcuți legănarea abia simțită a lujerelor firave, unduirea albă, ca o spumă de mare, cu miros de poveste neterminată

...Și au intrat... ușor mirați și s-au înapoiat cu cîteva fire în mîini. Simbol al cunoașterii și al prețuirii.

— Cine sînteți voi de respectați natura ca pe propriile voastre ființe?

— Sîntem oameni ca și ceilalți.

— Nu cred. Aveți ceva mai mult!...

— Da' de unde! Venim — cum să spunem? — mai de la țară..

— Și de ce n-ați rupt snopi întregi de flori?

— De ce? Lasă-le acolo! Sînt tare frumoase și le stă bine în poiană.

Poate că pădurea s-a înfiorat temătoare, cînd trei autocare ale Oficiului de Turism București au oprit în marginea poienii. A și văzut florile smulse, tot farmecul sfîrșindu-se.

Să ne minunăm că cei 120 de turiști de la C.A.P. Bragadiru s-au înapoiat din poiană cu tot parfumul adunat în cîteva fire? Nu! Așa este firesc să se întîmple.

Lăsați porțile deschise spre Poiana Narciselor! Gingașele petale de nea, legănate pe fire abia schițate nu le vom distruge. Nici o narcisă nu va muri în mîinile noastre. Nu-i nevoie de amenzi. Iubim florile și vom sta la marginea poienii ca în fața copilului cu ochi rotunzi din pinza lui Tonitza.

Aurelia GHEORGHIU

DOUĂ DECENII DE LA CUCERIREA EVERESTULUI

Se împlinesc mîine douăzeci de ani de la epocala victorie a omului asupra piscului planetei numite Pămînt.

21 mai 1953, ora 11.30. În istoria cuceririi Terrei, această dată va rămîne înscrisă cu majuscule. În sfîrșit este cucerit „al treilea pol". Doi oameni, pe cît de diferiți ca fizic, pe atît de sincronizați în tendința lor spre același țel, sînt autorii senzaționalei realizări.

Prima ascensiune a Everestului se leagă de numele lui Hillary și Tensing.

Primul s-a născut departe, în țara ciudată numită Noua Zeelandă și a îmbrățișat de mic copil meseria tatălui său: creșterea albinelor. Tensing este un scund păstor din Nepal — țărișoara cuibărită sub crestele Himalayei.

Ambii s-au dedicat apoi alpinismului — o activitate și un sport numai pentru cei deosebit de înzestrați. Visul lor, atingerea piscului planetei, l-au realizat după ani îndelungați de pregătire, de speranțe și de eșecuri.

Dar pînă aici, pînă la izbînda lor, zeci de expediții, sute de oameni le-au netezit drumul, sute de oameni au urcat adăugînd cîte o piatră la piramida în vîrful căreia ei vor înfige pioletul.

Pînă la supremul Everest (8843 m după „Larousse", 8888 m după Fritz Rudolph), omul a escaladat sistematic piscurile maxime din toate continentele.

Rînd pe rînd cad în 1786 Mont Blanc (4810), în 1889 Kilimandjaro — Africa (6000 m), în 1897 Aconcagua — America de Sud (7039 m) și în 1913 McKinley — America de Nord (6187 m).

Abia după acești primi pași, alpiniștii din toată lumea se năpustesc cu aviditate asupra munților din centrul Asiei. Aici era cîmpul ideal pentru ascensiuni și cuceriri, aici, peste marea de munți de mii de kilometri pătrați, stăpîneau „cei 14" — coloși de peste 8000 de metri.

Europenii au pătruns cu greu în inima misteriosului continent asiatic, și mai ales sus, spre lumea unde locuiau — după credințele băștinașilor — duhurile, zeitățile și demonii. Și totuși rînd pe rînd, militari, misionari, aventurieri, negustori sau alpiniști se strecoară prin fisurile strictei ordini ancestrale și se avîntă în universul marilor înălțimi...

Istoria escaladării acestor piscuri este o filă din istoria cutezanței umane. Peste o sută de expediții le-au asaltat. Mormane de piatră marchează și acum sfîrșitul tragic al unora din ele, sau al unor participanți căzuți sau dispăruți în această luptă.

Giomolungma — zeița mamă a pămîntului — își apăra cu strășnicie teribilele taine.

Oamenii urcau din ce în ce mai sus, dar punctul suprem era inaccesibil.

Expediția din 1953 îi va fi însă fatală. De la tabăra de bază pentru asalt, situată la 7900 m, doi din cei mai buni membri ai expediției Tom Burdillon și Charles Evans urcă pînă la 8748 m, dar se întorc de aici epuizați. Ei fac însă un lucru care va ajuta la cucerirea piscului: la această înălțime lasă în zăpadă două butelii de oxigen, pe care le vor descoperi și folosi cuceritorii piscului. Trei zile mai tîrziu încearcă șeful expediției John Hunt, dar tot fără succes.

Le-a fost sortit lor, pasionalului apicultor din Noua Zeelandă Edmund Hillary și păstorului din Nepal, Tensing Norche să fie primii acolo în vîrf.

Excepțional pregătiți fizic, cu o rezistență de fier, o experiență uriașă în alpinism, cu un moral înalt ca și aspirațiile lor, ei doi (Tensing — tigrul din Himalaya și Hillary — lunganul blajin), au rămas ultimii și au învins într-o cursă pe care atîția alții au pierdut-o. Acest tandem ideal a reușit poate tocmai pentru simbiotica lui înțelegere: un alb și un nepalez, uniți printr-un destin comun, sus, pe cea mai mare înălțime a pămîntului.

În acea zi cu soare, după 5 ore de ascensiune dramatică, cei doi și-au strîns mîinile și s-au îmbrățișat pe vîrf. Ei doi, cei mai buni dintre cei buni, sînt primii oameni care pășesc pe creasta planetei noastre.

Cele 10 minute petrecute acolo le-au unit viețile în așa fel, încît ele nu se vor putea separa niciodată. Numele unuia se pronunță odată cu al celuilalt și amîndouă se leagă de supunerea marelui, înbatabilului vîrf Everest, cucerit și el — ca și atîtea alte înălțimi — pentru simplul motiv „că există".

Dorin ALMĂȘAN

Cei doi cuceritori ai Everestului: Norche Tensing *(stînga)* și Edmund Hillary *(dreapta)*

SUCCESUL EXPEDIȚIEI ITALIENE

La șirul de victorii asupra celui mai înalt vîrf al lumii s-a adăugat, nu de mult, succesul expediției italiene condusă de **Guido Monzino**. La 5 mai, doi membri ai acestei expediții, **Mirko Minuzzo** (27 ani) și **Rinaldo Carrel** (23 ani), împreună cu doi purtători de bagaje, au atins creasta Everestului. Cei doi alpiniști și purtătorii rămaseseră blocați de timpul nefavorabil 3 zile în bivuacul nr. 5. În ziua de 4 mai, profitînd de o scurtă însenînare, au urcat la cota 8 513 m unde au instalat bivuacul nr. 6. Aici au fost ajunși de alți 6 purtători care le-au adus alimente și oxigen. În zorii zilei de 5 mai, Minuzzo, Carrel și doi purtători au început asaltul ultimilor 350 metri, iar la ora 12,37 se aflau cu toții pe creastă.

Două zile mai tîrziu, o nouă echipă alcătuită din **Fabrizio Innamorati, Virginio Epis, Claudio Benedetti** și un purtător, a ajuns de asemenea la creastă. În ziua următoare, G. Monzini a mai trimis spre vîrf încă un grup care a fost, însă, nevoit să renunțe la efectuarea ultimei porțiuni deoarece toate buteliile de oxigen fuseseră consumate de grupele anterioare.

FELICITAREA... FATALĂ!

Jacques Lecoq povestește în „Les Sports" o întîmplare al cărui erou a fost celebrul internațional belgian al anilor '40, Rik Coppens:

„Într-un meci de cupă, Rik a ratat un penalty, trimițînd mingea direct în brațele portarului. Publicul a rămas stupefiat, căci Coppens nu ratase pînă atunci nici o lovitură de la 11 m, fiind în culmea gloriei sale. După ratare, l-am văzut pe Pik înaintînd spre portarul fericit, cu mîna întinsă; acesta a lăsat mingea jos. Rik a împins-o în plasă cu vîrful bocancului și s-a întors spre portar, strîngîndu-i mîna cu căldură... Normal, arbitrul a acordat gol valabil. După meci, l-am întrebat pe Coppens ce s-a întîmplat, căci lumea zicea că l-ar fi hipnotizat pe bietul portar... i de unde, mi-a răspuns Rik, i-am întins mîna să-l felicit și bietul om s-a simțit măgulit, dînd drumul balonului, ca să aibă mîna liberă. Restul l-ați văzut cu toții..."

Dacă n-ar exista girul lui Lecoq, mai, mai că n-am crede...

BONINSEGNA — BOXERUL...

Orice apariție pe gazon a internaționalului italian Roberto Boninsegna, temutul atacant al lui Inter, este salutată în vremea din urmă de tribune cu fluierături și proteste, însoțite de o poreclă care îl enervează pe Boninsegna: il pugile-boxerul!

Antipatia tribunelor provine de la un gol pe care Boninsegna l-a înscris în poarta lui Lazio, pe San Siro, gol care a stopat oarecum echipa romană — favorita publicului italian — din lupta pentru titlu... Totul ar părea o răzbunare de prost gust dacă golul respectiv n-ar fi fost marcat de Boninsegna cu... mîna, lucru văzut de toată lumea, mai puțin de arbitrul care a validat astfel victoria lui Inter.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

OCTAVIAN PLOSCARU, BUCUREȘTI. **„Au fost definitivate loturile echipelor Ajax, Feyenoord și Manchester United?"** Vă preocupă atît de mult această problemă? Pînă acum, microbiștii noștri îi dădeau sugestii numai antrenorului echipei naționale, dar, se pare că le-a venit rîndul și antrenorilor echipelor străine!

MIHAI MILITARU, PLOIEȘTI. **„Care este jucătorul din țara noastră, cu cel mai puternic șut?"**. Citind rîndurile dv. nu mi-e prea greu să ghicesc ce răspuns așteptați: Oblemenco! Evident, idolul dv. are un șut extrem de puternic. Dar, nimeni nu s-a gîndit pînă acum să facă măsurătoarea cerută de dv. De altfel, de cele mai multe ori, un șut nu prea tare, dar precis, valorează mai mult decît cele mai năpraznice șuturi de pe lume!

ANTON BOROȘ, COMUNA SICULENI. **„Am un coleg care nu mă lasă să trăiesc în pace, din cauza unei vechi contraziceri".** Nu mai stau nici o clipă pe gînduri și sar în ajutorul dv.: Ion Ionescu, antrenorul secund al Rapidului, este fostul jucător al acestei echipe și al reprezentativei noastre, în timp ce celălalt Ion Ionescu, antrenorul Politehnicii Timișoara, cu care este confundat mereu, n-a fost niciodată un fotbalist de performanță. V-am salvat... viața?

TRAIAN NOTARU, PIATRA NEAMȚ. Mă refeream la prima ediție a Turneului campionilor, la care a participat Ilie Năstase (cea de la Paris, din decembrie 1971). Ediția inaugurală a acestei întreceri, care s-a bucurat de mai puțin răsunet, a avut loc în 1970, la Tokio, și a fost cîștigată de Stan Smith. Mai este necesar să amintesc cine le-a cîștigat pe următoarele două? Ilie Năstase.

PETRE TĂBĂRAN, COMUNA MOȘTENI. Cu ce echipe a fost România în grupa preliminară a C.M. din 1966 și cine a cîștigat grupa? Din grupa noastră au mai făcut parte Portugalia, Cehoslovacia și Turcia. S-a calificat Portugalia, care a ajuns, de altfel, semifinalistă.

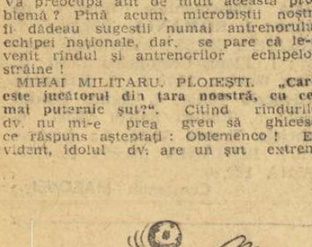

ECHIPA U.T.A., ARAD. Deci, satisfacție deplină pentru modul cum a fost arbitrată partida de duminica trecută, cu Sport Club, la Bacău, de către brigada C. Petrea — V. Pădureanu — C. Dragotescu.

V. A. ANDREI, RM. SĂRAT. **„La 20 de ani (neîmpliniți, îi împlinesc la 19 noiembrie), ce sport aș putea începe, cu rezultate pozitive?"** O sută de sporturi, începînd cu turismul, cu condiția să nu vă gîndiți la un titlu de campion mondial. Ne spuneți că v-ar tenta automobilismul, dar că nu aveți mașină. Nici eu n-am. De aceea, merg mult pe jos. Și, vă asigur, că este deosebit de util. În plus, ești ferit de accidente!

A. PĂULESCU, BUCUREȘTI. **Ofsaidurile** — nesemnalate sau semnalate greșit — pun în discuție, în primul rînd, competența și atenția tușierilor. Evident, arbitrul de centru are ultimul cuvînt, dar nu e deloc de invidiat situația acestuia, la o semnalizare greșită a unui tușier, la o fază ce are ca rezultat un gol în poarta gazdelor. El poate să nu țină seama de semnalizarea tușierului — un ofsaid, de pildă — dacă apreciază că ea nu corespunde realității, dar este lesne de închipuit cît de explozivă este situația ce se creează în teren și în tribune. Natural, el trebuie să aplice regulamentul, cu orice risc. Dar, e mai bine ca acest risc să nu existe, și, mai ales, să nu fie creat de neatenția unui tușier. Astfel privite lucrurile, ar trebui să îndreptați focul criticii, în primul rînd asupra tușierului Münich pentru golul anulat din meciul Universitatea Craiova — A. S. Armata Tg. Mureș, și nu asupra arbitrului de centru, C. Dinulescu, în orice caz mai puțin vinovat la faza cu pricina.

GHEORGHE MOISESCU, ROMAN. **„Vizionînd filmul meciului de tenis România — S.U.A., transmis în urmă cu cîteva zile la televiziune, m-am convins cu ochii mei că Ilie Năstase a fost descalificat pentru lovirea arbitrului de scaun, dar, cînd am ajuns la rezultatul final, am constatat că a cîștigat cu 3—2. Cum se explică?"** Ilie Năstase a fost descalificat pentru lovirea arbitrului de scaun, dar, cînd am ajuns la rezultatul final, am constatat că a cîștigat cu 3—2. Cum se explică?"